

Arrest

nr. 304 974 van 17 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 24 april 2022 aan in België. Zij dient op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Chahr Qala in Kama district, Nanagarhar. U ging tot de twaalfde graad naar school. U startte met werken als chauffeur en sloot u daarna aan bij de lokale politie. U bent getrouwd en hebt vier zonen.

Nadat u trouwde op X.01.1391 [X.03.2012] haalde u uw rijbewijs en begon u als chauffeur te werken. U vervoerde benzine en legervoertuigen voor een internationaal bedrijf. U deed het werk van 1391 tot 1398 [2019 of 2020]. De laatste jaren waren er steeds meer veiligheidsproblemen. Uw konvooi werd meerdere malen aangevallen door de taliban. Hierdoor besloot u om met uw werk als chauffeur te stoppen. In 1398 begon u dan te werken voor de Afghaanse lokale politie (ALP) in Surkhrod district. Op 17.08.1399 [07.11.2020] werd er door de president beslist dat de lokale politie deel zou worden van de Afghaanse nationale politie (ANP). Hiervoor moest u een training volgen waarna u deel uitmaakte van de nationale politie. 21 dagen voordat u Afghanistan verliet, kreeg u een eerste dreigbrief van de taliban. Hierin werd u gevraagd om met uw werk te stoppen en u bij hen aan te sluiten. U bleef bij de lokale politie werken en ontving een tweede dreigbrief. In deze brief werden zowel u als uw familie met de dood bedreigd. Hierna bleef u in uw checkpost en ging u niet meer naar huis. U besprak de tweede dreigbrief met uw commandant en besliste om met uw werk te stoppen. Naast de dreigbrieven werd u ook twee keer door de taliban opgebeld. Één maand voor de machtsovername besliste u daarom om Afghanistan te verlaten. Één maand na de overname ontving uw familie een brief van de inlichtingsdienst van de taliban. In de brief wordt u gevraagd om uzelf te presenteren in hun rechtbank.

Na een reis van ongeveer negen maanden, via onder ander Iran en Turkije, kwam u omstreeks 24 april 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 25 april 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende kopieën van documenten voor: uw taskera, uw diploma van de twaalfde graad, uw schoolresultaten, uw badge van de lokale politie, een trainingscertificaat van de lokale politie, een trainingscertificaat van de nationale politie, uw rijbewijzen, dreigbrieven, de taskera's van uw vader en moeder, de originele enveloppe waarin uw documenten zaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest de taliban omwille van uw werk bij de lokale politie (CGVS, p.16-17). U ontving twee dreigbrieven van de taliban waarin ze u vroegen om met uw werk te stoppen en u bij hen aan te sluiten (CGVS, p.16-17). U deed dit niet en besloot om Afghanistan te verlaten (CGVS, p.17). Na uw vertrek ontving uw familie nog een derde dreigbrief waarin de taliban vroeg dat u uzelf aan hen presenteert (CGVS, p.20). Momenteel heeft de taliban de macht in Afghanistan en u weet niet wat ze met u zouden doen (CGVS, p.21).

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw asielrelaas en uw vrees.

Eerst en vooral kon u uw profiel als lid van de lokale politie niet aannemelijk maken. Uw verklaringen in verband met het rekruteringsproces en uw training kwamen niet overeen met de beschikbare achtergrondinformatie. Over het rekruteringsproces zei u enkel dat u verschillende formulieren en documenten moest indienen en dat er twee lokale politieagenten van uw regio garant moesten staan (CGVS, p.9). Ondanks dat u werd gevraagd om de hele procedure uit te leggen (CGVS, p.9), zei u niets over de biometrische registratie of urinetests die deel uitmaakten van het rekruteringsproces voor de lokale politie (zie administratief dossier). U zei hier ook niets over wanneer u werd gevraagd wat u moest doen nadat u alle documenten in orde had gebracht (CGVS, p.10). Daarnaast moesten personen die zich bij de lokale politie wilden aansluiten normaal gezien genomineerd worden door lokale shura's of jirga's (zie administratief dossier). Echter, verklaarde u dat u gewoon naar het rekruteringsbureau ging om u aan te melden (CGVS, p.9). Verder is het opmerkelijk dat u direct in uw checkpost mocht beginnen werken en pas na één maand een training moest volgen (CGVS, p.10). Wanneer u werd gevraagd of het mogelijk was om te beginnen werken nog voordat u een training had gekregen, zei u dat het proces altijd zo liep (CGVS, p.10). Dit komt niet overeen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat nieuwe rekruteren normaal gezien eerst een training van één maand krijgen voordat ze aan de slag mogen (zie administratief dossier). Het is opvallend dat u zonder enige training direct in een checkpost mocht beginnen. Ook de inhoud van uw training kwam niet overeen met de achtergrondinformatie. U verklaarde dat u de volgende zaken leerde: omgaan met een wapen, voertuigen doorzoeken, omgaan met mensen, marcheren en het salueren naar uw oversten (CGVS,

p.10-11). Volgens de achtergrondinformatie leerden rekruteren tijdens de training over de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, rechtstaat, gebruik van geweld en mensenrechten, ethiek, medische oefeningen, gevechtsoefeningen, controleposten en logistieke en administratieve procedures (zie administratief dossier). Verschillende elementen die u zelf niet vermeldde.

Verder, is het ook merkwaardig dat u besliste om uzelf bij de lokale politie aan te sluiten. U stopte namelijk met uw werk als chauffeur omdat u het te gevaarlijk vond omwille van de veiligheidsproblemen (CGVS, p.8). U besliste daarna wel om bij de lokale politie te gaan ondanks dat u wist dat ook dit gevaarlijk was (CGVS, p.10). Ook verklaarde u dat vanaf 17.08.1399 [07.11.2020] de lokale politie stopte met bestaan en overging in de nationale politie (CGVS, p.13). Alles bleef hetzelfde buiten uw salaris en uniform (CGVS, p.14). U moest ook een training volgen (CGVS, p.13). In beschikbare achtergrondinformatie staat nochtans te lezen dat personen die van de ALP naar de ANP getransfereerd werden, ingeschreven werden in het Afghaanse personeels- en salarissysteem (zie administratief dossier). Dit gebeurde door het afnemen van biometrische gegevens om de identiteit van de persoon in kwestie te bevestigen (zie administratief dossier). U zei hier niets over, maar zei enkel dat u een bijkomende training moest volgen (CGVS, p.13-14). Bovendien is het niet geloofwaardig dat de training die u moest volgen voor de overstap naar de ANP exact dezelfde was als uw training bij de ALP (CGVS, p.13). Volgens de achtergrondinformatie hield de basiscursus voor ANP-rekruten de volgende vakken in: algemene politietaken, (vuur)wapens, rijopleiding, eerste hulp, mensenrechten, basis drugsbestrijding, community policing, schrijftechnieken, de Afghaanse wettelijke code, verdedigingstechnieken, het gebruik van geweld, ethiek, patrouille-procedures en misdadaonderzoek (zie administratief dossier). Ook uw verklaring over het salaris dat u als lid van de ALP ontving, komt niet overeen met de beschikbare informatie. U zei dat u 13.500 Afghani verdiende (CGVS, p.12). Volgens de achtergrondinformatie zouden de totale maandelijkse bedragen voor een gewone ALP-wachter op 10.050 afghani komen (zie administratief dossier). Hiernaast bleven uw verklaringen over uw werk in de checkpost redelijk algemeen en oppervlakkig. Zo zei u enkel dat jullie binnen bepaalde uren moesten marcheren en dat jullie shifts hadden (CGVS, p.12). U moest ook auto's en mensen controleren, maar zei daarover enkel dat jullie in een kleinere checkpost auto's doorzochten (CGVS, p.12). Over uw uniform zei u enkel dat het bruinachtig was en over de binnenkant van de checkpost zei u gewoon dat het één kamer had (CGVS, p.12). Aangezien u bijna twee jaar bij de lokale politie werkte en rekening houdend met het feit dat u afstudeerde van de middelbare school, kon verwacht worden dat uw verklaringen uitgebreider en minder oppervlakkig waren (CGVS, p.9, 11, 13-14, 17).

U legde in verband met uw werk bij de lokale politie verder enkel kopieën van uw badge, uw ALP-trainingscertificaat en uw ANP-trainingscertificaat voor. Het is opvallend dat u deze documenten kon voorleggen, maar niet uw contracten van bij de ALP of foto's van uzelf op uw werk (CGVS, p.12-14). U verklaarde dat u de documenten hebt gehad, maar dat u ze kwijtraakte toen uw telefoon kapot ging (CGVS, p.14). Het is opmerkelijk dat u dan wel nog uw badge en de trainingscertificaten kon voorleggen. Deze voorgelegde documenten konden uw profiel geen kracht bijzetten aangezien uw verklaringen in verband met uw werk niet voldoende waren. Uw verklaringen in verband met het rekruteringsproces en de trainingen bleven over het algemeen oppervlakkig en kwamen niet overeen met de beschikbare informatie. Ook uw verklaringen over de inhoud van uw werk bleven vaag en oppervlakkig. Dit zorgt ervoor dat uw profiel als lid van de lokale politie niet aannemelijk is. Dit heeft een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Aangezien uw profiel niet aannemelijk wordt bevonden, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen die u als gevolg van uw werk ontving. Daarbovenop kunnen er bij de bedreigingen zelf ook verschillende bedenkingen worden gemaakt. Zo is het merkwaardig dat u pas 21 dagen voor uw vertrek de eerste dreigbrief van de taliban ontving (CGVS, p.17). Dit terwijl u al bijna twee jaar bij de lokale politie tewerkgesteld was (CGVS, p. 17). Zelf kon u ook niet zeggen waarom ze u toen pas een dreigbrief opstuurden (CGVS, p.19). Daarnaast is het niet logisch dat de taliban u vroeg om u bij hen aan te sluiten terwijl zij ervan op de hoogte waren dat u bij de lokale politie werkte en dus tegen hen vocht (CGVS, p.17-18). U ging bovendien ook tegen hun bedreigingen in wanneer ze u opbelden (CGVS, p.18). Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat het Afghaanse veiligheidspersoneel voor, tijdens en de machtsovername in 2021 een belangrijk doelwit vormde voor de taliban. Voorts blijkt ook dat de taliban zelden gebruik maakt(e) van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Dat de taliban iemand met uw voorgehouden profiel zonder meer via een brief wilde rekruteren, lijkt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk. Verder is het opmerkelijk dat de taliban u vroeg om met uw werk te stoppen en u bij hen aan te sluiten, maar u niet zeiden wanneer of binnen welke termijn u dit moest doen (CGVS, p.17). Het is niet geloofwaardig dat de taliban u zoiets vroeg, maar u dan geen informatie gaf over de praktische zaken, zoals de einddatum waarop u uw beslissing moest nemen. Ook in de laatste brief, die uw familie ontving nadat u het land verliet, werd er u gevraagd om uzelf te presenteren, maar werd er nergens vermeld wanneer u dit moest doen (CGVS, p.20). U

verklaarde hiernaast ook dat u 21 dagen voor uw vertrek de eerste dreigbrief ontving (CGVS, p.17). Echter, is de eerste dreigbrief gedateerd van 09.11.1442 [19.06.2021]. U verklaarde Afghanistan één maand voor de machtsovername verlaten te hebben, wat betekent dat u de brief 26 dagen voor uw vertrek zou ontvangen hebben (CGVS, p.14). Uw verklaringen kwamen dus niet overeen met de inhoud van de dreigbrief. Ten slotte, is het niet geloofwaardig dat de taliban na uw vertrek geen verdere actie ondernam. Buiten het opsturen van de laatste dreigbrief, gebeurde er niets meer (CGVS, p.20). Uw familie kon in uw dorp blijven wonen en namen geen verdere voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.15, 20). Nochtans, bedreigde de taliban zowel u als uw familie in de tweede dreigbrief (CGVS, p.16). Bovenstaande elementen hebben een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees en vluchtrelaas.

Er moet ook nog vermeld worden dat u, voordat u startte met uw werk bij de lokale politie, vrachtwagenchauffeur was voor een internationaal bedrijf (CGVS, p.5). U stopte met dit werk omwille van de veiligheidsproblemen (CGVS, p.8). Uw werk als chauffeur maakte geen deel uit van uw vluchtrelaas en u verklaarde zelf dat uw problemen pas startten wanneer u voor de lokale politie begon te werken (CGVS, p.16). Uit uw verklaringen kan nergens worden opgemaakt dat de taliban op de hoogte was van uw werk als chauffeur. Er moet verder worden opgemerkt dat u buiten uw rijbewijs geen documenten had in verband met uw werk als vrachtwagenchauffeur (CGVS, p.9). Aangezien u niet voor de overheid werkte en enkel een logistieke functie uitoefende, kan aangenomen worden dat de taliban u hier niet voor zal vervolgen.

Ten slotte, moet er worden opgemerkt dat het hoogst uitzonderlijk overkomt dat u uw vertrek uit Afghanistan op relatief korte tijd kon organiseren (CGVS, p.20). In drie dagen regelde u alles en vertrok u rechtstreeks vanuit de checkpost (CGVS, p.19-20). Via uw paternale neef kwam u in contact met een smokkelaar die u hielp om het land te verlaten (CGVS, p.20). Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die zo een bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht, een onzekere toekomst tegemoet, met zich meebrengen, lijkt het tijdsverloop van de start van uw vlucht weinig realistisch. Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van uw taskera, uw diploma van de twaalfde graad, uw schoolresultaten, uw rijbewijzen en de taskera's van uw vader en moeder ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. De originele enveloppe waarin de documenten zaten, draagt niets bij aan uw vluchtrelaas. De kopieën van uw badge van de lokale politie, de trainingscertificaten en de dreigbrieven werden hierboven al besproken. Daarnaast mag niet worden vergeten dat Afgaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slecht een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afgaanse documenten te onderscheiden. Daarnaast worden er vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de correcties die u bezorgde op 4 augustus 2023 als reactie op de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt opgemerkt dat deze niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft immers elementen die niet ter discussie staan noch ter sprake komen in deze beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'.

Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de

overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de “*beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*”.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij verwijst in haar inventaris op p. 28 van het verzoekschrift naar algemene informatie met vermelding van de weblinks.

2.2.2. Op 27 maart 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 27 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban omwille van haar tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie, die nadien deel is gaan uitmaken van de Afghaanse nationale politie.

Met betrekking tot het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij haar profiel als lid van de lokale politie niet aannemelijk maakt gelet op:
 - het feit dat haar verklaringen over het rekruteringsproces niet overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie;
 - het niet aannemelijk is dat zij stopt met haar werk als chauffeur omdat zij het te gevaarlijk vond omwille van de veiligheidsproblemen maar zich dan wel aansluit bij de lokale politie;
 - haar verklaringen inzake de overgang van de lokale politie naar de nationale politie evenmin overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie;
 - haar verklaringen over haar werk in de checkpoint ook oppervlakkig blijven;
 - de voorgelegde documenten niet anderszins doen besluiten;
- dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen die zij omwille van haar werk ontving nu het merkwaardig is dat zij pas 21 dagen voor haar vertrek de eerste dreigbrief ontving en verzoekende partij hiervoor geen aannemelijke uitleg heeft, het evenmin aannemelijk is dat de taliban verzoekende partij vroegen zich bij hen aan te sluiten gelet op de objectieve landeninformatie, de ongeloofwaardigheid verder versterkt wordt door de inhoud van de dreigbrieven en haar verklaringen ook niet overeenkomen met de inhoud alsook de vaststelling dat de taliban geen verdere actie meer ondernam tegen haar familie;
- dat uit het voorgehouden werk als vrachtwagenchauffeur evenmin kan blijken dat zij gevisieerd werd/wordt door de taliban;
- dat het tijdsverloop van de start van haar vlucht weinig realistisch is wat mee de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas ondermijnt.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal voorts:

“De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van uw taskera, uw diploma van de twaalfde graad, uw schoolresultaten, uw rijbewijzen en de taskera’s van uw vader en moeder ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. De originele enveloppe waarin de documenten zaten, draagt niets bij aan uw vluchtrelaas. De kopieën van uw badge van de lokale politie, de trainingscertificaten en de dreigbrieven werden hierboven al besproken. Daarnaast mag niet worden vergeten dat Afghaanse documenten in het algemeen weinig bewijswaarde hebben. Ze hebben hierdoor slecht een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zo blijkt het bijzonder moeilijk om echte van valse Afghaanse documenten te onderscheiden. Daarnaast worden er vervalste talibanbrieven verkocht aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde documenten kunnen vervalst zijn of enkel en alleen opgesteld zijn met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.”

2.3.5.2. Waar verzoekende partij betoogt dat zij gewerkt heeft bij de Afghaanse lokale politie (ALP) en niet bij de Afghaanse nationale politie (ANP) waar de structuur en de aanwervingsprocedure totaal verschillend zijn gaat zij er met haar betoog vooreerst aan voorbij dat haar verklaringen met betrekking tot het rekruteringsproces en haar training bij de ALP wel degelijk door de commissaris-generaal werden afgetoetst aan de beschikbare objectieve landeninformatie met betrekking tot de ALP (administratief dossier, Map Landeninformatie, stuk 3, *COI Focus Afghanistan De Afghaanse Lokale Politie, (Afghan Local Police, ALP)*, 24 augustus 2018).

Lezing van deze informatie leert dat kandidaten voor de ALP door lokale *shura*’s moeten genomineerd worden waarna een doorlichting volgt door het MoIA en de inlichtingendiensten, gevolgd door biometrische registratie. Er worden urinetests gedaan waarmee kandidaten gecontroleerd worden op het gebruik van verdovende middelen. Hoewel het rekruteringsproces soms beïnvloed wordt door prominente figuren of buitenlandse troepen blijkt op lezing van deze informatie dat de nominatie door lokale *shura*’s de regel vormt

en kan hoe dan ook geenszins blijken dat de rekruteringswijze zoals aangehaald door verzoekende partij overeenstemt met de objectieve landeninformatie, zelfs rekening houdende met de vermelde afwijkingen.

Immers verklaarde verzoekende partij slechts dat zij gewoon naar het rekruteringsbureau ging waar zij formulieren kreeg om in te vullen die dan moesten getekend worden door het Nangharar politiehoofdkwartier, door het criminaliteit onderzoeksbureau, het bevolkingsregistratie bureau waar het hoofd taskera bureau is en het gezondheidscentrum, de narcotica en drugs administratie, de inlichtingendienst en dat wanneer al deze bureaus getekend hadden, zij de documenten moest terugbrengen naar het rekruteringsbureau waarna de documenten dan nog moesten getekend en goedgekeurd worden door twee lokale polities in haar regio. Nadien bracht ze de documenten dan naar het Surkhrod kantoor (administratief dossier, CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 6 juli 2023, p. 9).

Door te verwijzen naar algemene informatie waaruit de criteria blijken waaraan rekruten moeten voldoen en het feit dat een kandidaat een aanvraagformulier van achttien pagina's moet invullen hetwelk gecontroleerd wordt door lokale en nationale politie alvorens een kandidaat verder kan gaan in de selectieprocedure doet verzoekende partij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat haar verklaringen niet rijmen met de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat personen die zich bij de ALP wilden aansluiten normaal gezien genomineerd worden door lokale *shura's* en dat nadien de doorlichting volgt door het MoIA en de inlichtingendiensten, met inbegrip van biometrische registratie en urinetests. Zo blijkt ook uit de door verzoekende partij gehanteerde informatie dat *"ALP personnel must come from and be endorsed by the communities they serve."* (p. 52-53) (eigen vertaling: ALP-personeel moet afkomstig zijn uit en gesteund worden door de gemeenschappen die ze dienen) alsook: *"the practices of village elders nominating ALP guardians and police review of their applications continued in 2015"* (p. 54) (eigen vertaling: *"de praktijk van dorpsoudsten die ALP-wachters voordragen en de beoordeling van hun aanvragen door de politie is voortgezet in 2015"*). In lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie maakt de door de verzoekende partij gehanteerde informatie er evenzeer melding van dat na voormelde stap de kandidatuur verder verwerkt wordt door het MoIA (*"vetting and in-processing"*, p. 55, eigen vertaling: doorlichting en verwerking) waarbij nagekeken wordt of alle benodigde handtekeningen van de lokale *shura* leider en het districtspolitiehoofd aanwezig zijn (p. 55). In een tweede fase is dan sprake van biometrische registratie. Tevens wordt melding gemaakt van urine-analyse (p. 56).

Ook in de andere algemene informatie gebruikt door verzoekende partij zelf (R. Hulslander et J. Spivey, *Village Stability Operations and Afghan Local Police*, p. 132) wordt trouwens erkend dat *"The process of establishing a village ALP force begins with the village elders (normally, those comprising the shura) nominating prospective recruits"* (eigen vertaling: Het proces van de oprichting van een ALP-dorpsmacht begint met de dorpsoudsten (normaal diegenen die de *shura* vormen) die potentiële rekruten nomineren) alsook: *"The MOI vets and biometrically screens potential ALP recruits through the Afghan National Directorate of Security to uncover criminals or insurgents."* (eigen vertaling: Het MOI licht door en biometrisch screent potentiële rekruten voor het ALP via het Afghaanse National Directorate of Security om criminelen of opstandelingen op te sporen).

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt komen haar verklaringen geenszins, minstens niet afdoende, overeen met de beschikbare objectieve landeninformatie om het door haar voorgehouden profiel geloofwaardig te bevinden. Haar verklaringen blijven immers beperkt tot de zeer algemene stelling dat zij zich gewoon aanmeldde bij een rekruteringsbureau, dat zij formulieren moest invullen die dan nadien door verschillende diensten moesten getekend worden waarna twee lokale politieagenten hun garantie moesten geven en zij de formulieren dan terugbracht naar het rekruteringsbureau. Zij verklaarde verder nog: *"Omdat ik deze documenten naar verschillende bureaus bracht duurde het ongeveer anderhalve week."* als antwoord op de vraag hoe lang het duurde om al deze documenten te verkrijgen (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 10).

Door in het verzoekschrift verder voor te houden dat zij niets vermeldde over de biometrische registratie omdat zij dacht dat zij de vraag voldoende had beantwoord, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan het feit dat zij zich met haar antwoord duidelijk beperkte tot de stelling dat zij formulieren moest invullen die dan door verschillende entiteiten moesten getekend worden en zij deze dan gewoon moest terugbrengen naar het rekruteringsbureau alsook het gegeven dat de *protection officer* haar duidelijk vroeg: *"En nadat u alle documenten in orde had gebracht, wat moest u daarna doen?"* (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 10). Er kan aldus redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij minstens dan melding zou maken van biometrische registratie en urine-analyse, zo zij werkelijk gerekruteerd werd als ALP-lid. Evenwel antwoordde verzoekende partij *"wanneer je de formulieren en documenten getekend had dan bracht je die naar het rekruteringsbureau en wanneer alles goed was dan werd je naar het checkpoint gestuurd en moest je daar één maand werken en dan was uw naam neergeschreven voor de training (...)"* (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 10). De *post factum*-verklaring in het verzoekschrift kan gelet op voorgaande geenszins overtuigen om haar voorgehouden profiel als lid van de ALP alsnog geloofwaardig te bevinden.

Dit nog temeer nu de verklaringen van verzoekende partij niet alleen niet in lijn liggen met de rekruteringswijze maar haar verklaringen over de training evenmin overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie. Immers blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat het *altijd* zo was bij de ALP dat men eerst begon te werken alvorens een training te krijgen (CGVS, 6 juli 2023, p. 10), dit terwijl uit de beschikbare objectieve landeninformatie blijkt dat de regel is dat eerst een training wordt gevolgd (COI Focus Afghanistan – De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP), 24 augustus 2018, p. 27-29). Zo maakt ook de bron waarvan verzoekende partij gebruik maakt melding van het feit dat: “*The RTCs selected for ALP training, many of which are colocated with RLCs, provide a one-stop opportunity for ALP in-processing, equipping, and training. Although not without start-up problems, the RTCs and their AUP trainers have demonstrated their ability to meet the demand for trained ALP recruits during a period of significant attrition for the force. (...) As of early 2015, ALP students were not being bumped from scheduled training*” (p. 67, 70) (eigen vertaling: De RTC's die zijn geselecteerd voor ALP training, waarvan er veel zijn gekoppeld aan RLC's, bieden een one-stop mogelijkheid voor ALP-in-processing, uitrusting en training. Hoewel niet zonder opstartproblemen, hebben de RTC's en hun AUP-trainers aangetoond dat ze aan de vraag naar getrainde ALP rekruten kunnen voldoen tijdens een periode van aanzienlijk verloop voor de troepenmacht. (...) Vanaf begin 2015 werden ALP-studenten niet gestoten van geplande training).

Zo verzoekende partij al gevolgd zou kunnen worden dat de training niet onmiddellijk gegeven werd, dan nog is haar antwoord dat het *altijd* zo was dat men eerst begon te werken vooraleer men ook maar enige training ontving geenszins in lijn met de beschikbare objectieve landeninformatie. Haar betoog dat eerst een kleine groep mensen moest bijeengebracht worden voordat met de opleiding kon worden begonnen doet aan voorgaande niks af. Ook haar blote betoog dat de prioriteit van de lokale politie twee jaar voor de val van de regering niet lag bij opleiding van nieuwe rekruten kan niet overtuigen om alsnog haar verklaringen over haar profiel geloofwaardig te bevinden.

Bovendien slaagt verzoekende partij er evenmin in, anders dan wat zij in het verzoekschrift nog voorhoudt, met de beschikbare objectieve landeninformatie overeenstemmende verklaringen af te leggen over de inhoud van de training. Zo blijkt immers uit de gehanteerde informatie:

“De ALP-training omvat onderricht over de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Daarnaast worden kandidaten opgeleid in schietvaardigheid, medische oefeningen, gevechtsoefeningen, controleposten en andere relevante trainingen. (...) In 2014 rapporteert US DoD dat een nieuw opleidingsprogramma opgenomen is in het curriculum van de regionale en provinciale trainingscentra. Nu duurt het trainingsprogramma vier weken (140 uren) en omvat het modules over mensenrechten en ethiek, logistiek en administratieve procedures.” (COI Focus Afghanistan – De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP), 24 augustus 2018, p. 27-28).

Ondanks het feit dat het opleidingsprogramma aldus niet enkel fysieke/praktische oefeningen inhield maar ook het verwerven van kennis over de grondwet, de strafwetgeving, het beleid, ethiek, de rechtsstaat, mensenrechten, logistiek en administratieve procedures, kwam verzoekende partij op de vraag wat voor dingen zij leerde tijdens haar training niet verder dan: *“Het was heel simpel. Het was hetzelfde als in het checkpoint, hoe je het wapen moest gebruiken. En daarna leerden we hoe we met de mensen moesten omgaan wanneer je hen zoekt en hun auto's doorzoekt. En hoe je u op de weg moest zetten en wanneer je een auto of mens doorzocht, waar de tweede collega dan moest staan om je te coveren wanneer jij bezig was met het doorzoeken van de auto of de passagier en ze leerden ons te marcheren. En ze leerden ons ook om te bidden, wat we al wisten.”* (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 11).

Door naar algemene informatie te verwijzen (R. Hulslander et J. Spivey, *Village Satbility Operations and Afghan Local Police*, p. 133) waarin evenzeer vermeld wordt dat de opleiding bestaat uit *“basic combat skills, rifle marksmanship, communications, first aid, improvised explosive device detection, checkpoint procedures, and search and detention procedures. Additionally, Afghan-specific core classes are taught, including rule of law, human rights, use of force, ethics, morals and values, police policy, and the Afghan constitution”* (eigen vertaling: basis gevechtvaardigheden, schietvaardigheid, communicatie, eerste hulp, geïmproviseerde explosieven opsporen, procedures bij controleposten en huiszoekings- en detentieprocedures. Daarnaast worden Afghaan specifieke cursussen gedoceerd, waaronder de rechtsstaat, mensenrechten, gebruik van geweld, ethiek, moraal en waarden, politiebeleid en de Afghaanse grondwet) en die aldus volledig in lijn ligt met de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen over de inhoud van de opleiding niet overeenstemmen met deze informatie. Door te verwijzen naar haar verklaringen en de mening toegedaan te zijn dat nu zij verwees naar het leren met mensen omgaan daaruit duidelijk blijkt dat zij doelde op mensenrechten, ethiek, moraal en waarden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij weliswaar tracht alsnog haar verklaringen beter te doen aansluiten bij de objectieve landeninformatie maar zij overtuigt geenszins. Zo zij werkelijk de opleiding heeft gevolgd, dan kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij zich niet alleen beperkte tot de zeer algemene verklaringen over deze opleiding zoals die

blijken uit het gehoorverslag maar evenzeer zou vermeld hebben dat zij ook theoretische vakken kreeg over onder meer de Afghaanse grondwet, de rechtsstaat, mensenrechten,... De vaststelling dat verzoekende partij hier hoegenaamd geen melding van maakte en uit haar verklaringen ook geenszins kan blijken dat zij daarop doelde, doet terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden profiel.

2.3.5.3. Zoals voorts blijkt uit het gehoorverslag verklaarde verzoekende partij dat zij besliste om te stoppen met werken als vrachtwagenchauffeur omwille van de veiligheidsproblemen. Op de vraag waarom zij bij de lokale politie wilde werken, repliceerde verzoekende partij: *"Ik vond het leuk en ik was gemotiveerd en ik wilde de burgers dienen."* Geconfronteerd met de vraag of het niet gevaarlijk was, stelde zij: *"Ik wist dat het gevaarlijk was, maar ik moest het doen omdat ik het leuk vond en omdat de overheid aanwezig was."* (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 8, 10). Dat verzoekende partij bij de lokale politie wou louter omdat zij het leuk vond en de burgers wou dienen ondanks de gevaarlijkheid van dergelijke job terwijl zij verklaarde haar voorgaande job opgegeven te hebben net omwille van de onveiligheid, valt moeilijk te rijmen met elkaar. Immers kan zelfs met de verwijzing in het verzoekschrift naar het feit dat zij als lokale politie gewapend was en deel uitmaakte van een meer gestructureerd systeem (zie ook haar verklaring in de *Vragenlijst CGVS*, 15 september 2022, punt 5) niet aangenomen worden dat een persoon die zijn job opgeeft omwille van de gevaarlijkheid ervan nadien toch voor een nog gevaarlijkere job kiest aangezien zij als ALP-lid zeker meer geconfronteerd zou worden met veiligheidsincidenten en zeker een doelwit zou vormen voor de taliban. Dat zij al op de zwarte lijst bij de taliban stond om haar keuze te verantwoorden betreft een *post factum*-verklaring die geen steun vindt in het administratief dossier. Bovendien, zo dit betoog voor waar zou moeten aangenomen worden, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekende partij, die zich onveilig voelde, eerder voor een tewerkstelling zou opteren die geen doorn in het oog zou vormen van de taliban. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partij er niet in slaagde haar profiel als lid van de ALP aannemelijk te maken.

2.3.5.4. Door te verwijzen naar haar algemene verklaringen wanneer de ALP overging in de ANP, dat zij een nieuwe training moest volgen en zij een blauw certificaat ontving, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met deze verklaringen. Hij wijst er evenwel terecht op dat haar verklaring dat alles hetzelfde bleef met uitzondering van haar salaris en uniform niet rijmt met de beschikbare objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat personen die van de ALP naar de ANP getransfereerd werden ingeschreven werden in het Afghaans personeels- en salarissysteem en dat dit gebeurde via het afnemen van biometrische gegevens om de identiteit van de persoon in kwestie te bevestigen (administratief dossier, Map Landeninformatie, stuk 4, K. Clark *"Disbanding the ALP – An Update: Major transition of security forces achieved during wartime, but at a cost"*, 15 april 2021: *"Those who transferred were vetted and enrolled into the Afghan Personnel and Pay System (APPS), with biometrics taken to confirm identities"* (eigen vertaling: Degenen die werden overgeplaatst, werden doorgelicht en opgenomen in het Afghaanse Personeels- en Salarissysteem (APPS), waarbij biometrische gegevens werden afgenomen om de identiteit te bevestigen.). Verzoekende partij bevestigt in het verzoekschrift dat uit algemene informatie inderdaad blijkt dat een biometrische controle vereist werd en beaamt dat zij de biometrische controle niet heeft vermeld, maar meent dat haar verklaringen voldoende waren om haar geloofwaardig te bevinden. Zij kan in deze subjectieve overtuiging evenwel niet worden gevolgd. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij, zo haar voorgehouden profiel op waarheid berust, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij met objectieve landeninformatie overeenstemmende verklaringen kan afleggen inzake kernelementen van dit profiel. Dat zij nalaat te vermelden dat zij bij de overplaatsing van de ALP naar de ANP nogmaals biometrisch gescreend werd teneinde haar identiteit te bevestigen, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden profiel.

Zoals de commissaris-generaal eveneens pertinent overweegt blijkt uit de beschikbare objectieve landeninformatie dat de basistraining die moest gevolgd worden voor de overstap naar de ANP bestond uit de vakken: *"algemene politietaken, (vuur)wapens, rijopleiding, eerste hulp, mensenrechten, basis drugsbestrijding, community policing, schrijftechnieken, de Afghaanse wettelijke code, verdedigingstechnieken, het gebruik van geweld, ethiek, patrouille-procedures en misdaadonderzoek"* (administratief dossier, Map Landeninformatie, stuk 5, *COI Focus Afghanistan – De Afghaanse Nationale Politie (Afghan National Police, ANP)*, 8 augustus 2018, p. 22). Nu uit een vergelijking met de vakken gegeven aan de ALP-rekruten (*"De ALP-training omvat onderricht over de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Daarnaast worden kandidaten opgeleid in schietvaardigheid, medische oefeningen, gevechtsoefeningen, controleposten en andere relevante trainingen. (...) In 2014 rapporteert US DoD dat een nieuw opleidingsprogramma opgenomen is in het curriculum van de regionale en provinciale trainingscentra. Nu duurt het trainingsprogramma vier weken (140 uren) en omvat het modules over mensenrechten en ethiek, logistiek en administratieve procedures."* (*COI Focus Afghanistan – De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP)*, 24 augustus 2018, p. 27-28) duidelijk blijkt dat er wel degelijk naast vergelijkbare ook wezenlijk andere vakken gegeven werden zoals bijvoorbeeld misdaadonderzoek, doet verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift geen afbreuk aan de motivering dat de verklaring van verzoekende partij dat de training

voor de overstap naar de ANP exact dezelfde was als de training bij de ALP (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 13) niet rijmt met de beschikbare objectieve landeninformatie.

Waar verzoekende partij kritiek uit op de motivering met betrekking tot het salaris oordeelt de Raad dat de overige motieven zoals *supra* besproken afdoende zijn om het voorgehouden profiel ongeloofwaardig te bevinden. De motivering met betrekking tot het salaris wordt derhalve als overtoollig beschouwd.

De ongeloofwaardigheid van het voorgehouden profiel wordt bovendien verder onderbouwd doordat, rekening houdende met de verklaringen van verzoekende partij dat zij sinds 2019 begon te werken voor de ALP en dus geruime tijd daarbij tewerk gesteld was, redelijkerwijze van haar meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen mogen verwacht worden over haar werkzaamheden dan de algemene en oppervlakkige verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens het gehoor. Zo stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoekende partij niet verder komt dan te stellen dat zij marcheerden en shiften hadden, zij naar een klein checkpoint gingen en auto's doorzochten, haar checkpoint één kamer bevatte en zij een bruinachtig uniform hadden. Dergelijke verklaringen kunnen bezwaarlijk afdoende gedetailleerd bevonden worden om haar voorgehouden profiel als geloofwaardig te bevinden. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kon antwoorden op de gestelde vragen en zeer algemene informatie kon geven, waarnaar zij ook verwijst in het verzoekschrift, maakt geenszins dat haar verklaringen wel degelijk doorleefd voorkomen en haar relaas geloofwaardig is.

De commissaris-generaal wijst er voorts terecht op dat het opvallend is dat verzoekende partij wel kopieën van haar werkbadge, ALP-trainingscertificaat en ANP-trainingscertificaat kon voorleggen, maar niet haar contracten van de ALP of foto's van haarzelf op haar werk. Haar verklaring dat zij deze documenten wel had maar ze kwijtraakte toen haar telefoon stuk ging overtuigt niet aangezien zij er wel in slaagde de badge en trainingscertificaten voor te leggen. Immers verklaarde zij initieel dat de documenten die zij wel voorlegde haar via telefoon door haar broer werden overgemaakt (CGVS, NPO, 6 juli 2023). Zoals duidelijk blijkt uit de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie blijkt dat, wanneer de training achter de rug is en de indiensttreding gebeurt, de ALP-leden werknemers worden van het MoLA en zij jaarlijkse dienstcontracten tekenen die verlengd kunnen worden (*COI Focus Afghanistan – De Afghaanse Lokale Politie (Afghan Local Police, ALP)*, 24 augustus 2018, p. 29). In die optiek en gelet op de verklaringen van verzoekende partij dat haar familie na de val van de overheid de originele documenten inzake haar tewerkstelling bij de ALP verstoep heeft, ze nog steeds daar zijn en haar broer de documenten via telefoon heeft doorgestuurd (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 3-4) kan aldus redelijkerwijze verwacht worden, aangezien verzoekende partij er wel in slaagt kopieën van de werkbadge en trainingscertificaten neer te leggen, zij eveneens minstens kopieën van haar contracten kan voorleggen.

Het betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift waar zij verwijst naar haar verklaringen dat zij geen kopie van het contract had *“Dus wanneer je bij hen wilt dan vul je al die formulieren in en geef je die aan de bureaus en ze geven die documenten niet aan u. Ze gaven je de documenten en die heb ik vandaag bij.”* (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 14) rijmt ook niet met de objectieve landeninformatie, temeer verzoekende partij, wanneer de *protection officer* met de vraag *“Dus u had nooit een document waarin stond hoeveel u betaald zou worden en hoelang u zou werken?”* duidelijk zijn bedenking uit bij voormelde verklaring van verzoekende partij en verzoekende partij hierop een draai geeft aan haar verklaring waarom zij geen contract kan voorleggen door te stellen: *“We werden via de bank betaald, zoals ik eerder zei en de andere documenten had ik in mijn telefoon en ze waren allemaal kapot en dit zijn de documenten die ik vandaag heb.”* (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 14). Lezing van de algehele verklaringen van verzoekende partij, wanneer gevraagd wordt of zij een contract heeft, leert duidelijk dat zij met wisselende verklaringen tracht de afwezigheid van dergelijk document te verschonen.

De vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt contracten van haar tewerkstelling bij de ALP voor te leggen noch foto's van haarzelf op haar werk zonder dat zij daarvoor een aannemelijke verklaring heeft doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Waar zij verwijst naar de wel door haar voorgelegde documenten en meent dat deze voldoende zijn om haar lidmaatschap van de ALP vast te stellen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in het licht van de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat Afghaanse documenten zeer fraudegevoelig zijn (administratief dossier, Map Landeninformatie, stuk 1, *COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021 (update)) pertinent vaststelt dat hun bewijswaarde aldus bijzonder relatief is, temeer verzoekende partij ook slechts kopieën voorlegt die gemakkelijk door knip-en plakwerk gefabriceerd kunnen worden, zodat deze documenten op zichzelf niet volstaan om de relevante elementen van het relaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. *In casu* blijkt dat de commissaris-generaal op goede gronden geoordeeld heeft dat *“U legde in verband met uw werk bij de lokale*

politie verder enkel kopieën van uw badge, uw ALP-trainingscertificaat en uw ANP-trainingscertificaat voor. Het is opvallend dat u deze documenten kon voorleggen, maar niet uw contracten van bij de ALP of foto's van uzelf op uw werk (CGVS, p.12-14). U verklaarde dat u de documenten hebt gehad, maar dat u ze kwijtraakte toen uw telefoon kapot ging (CGVS, p.14). Het is opmerkelijk dat u dan wel nog uw badge en de trainingscertificaten kon voorleggen. Deze voorgelegde documenten konden uw profiel geen kracht bijzetten aangezien uw verklaringen in verband met uw werk niet voldoende waren. Uw verklaringen in verband met het rekruteringsproces en de trainingen bleven over het algemeen oppervlakkig en kwamen niet overeen met de beschikbare informatie. Ook uw verklaringen over de inhoud van uw werk bleven vaag en oppervlakkig. Dit zorgt ervoor dat uw profiel als lid van de lokale politie niet aannemelijk is. Dit heeft een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees, zodat verzoekende partij niet overtuigt als zouden de door haar voorgelegde stukken *an sich* vermogen haar vluchtrelaas als geloofwaardig te bevinden.

2.3.5.5. Anders dan wat verzoekende partij aldus meent kan geen geloof gehecht worden aan haar profiel als ALP-lid. Haar verwijzing naar algemene landeninformatie waaruit blijkt dat dergelijke profielen een verhoogd risico lopen op vervolging door de taliban is aldus niet dienstig.

2.3.5.6. Zoals de commissaris-generaal voorts pertinent motiveert kan, nu verzoekende partij haar profiel als ALP-lid niet aannemelijk heeft gemaakt, evenmin geloof gehecht worden aan de bedreigingen die zij als gevolg van deze tewerkstelling ontving. Dit nog temeer nu de verklaringen over de bedreigingen zelf geenszins geloofwaardig zijn.

Zo verklaarde verzoekende partij op de vraag hoe de taliban wist van haar werk: *“Het was heel duidelijk voor iedereen omdat ze ons in uniform konden zien. We waren in het openbaar en de taliban waren ongekeerde vijanden. Niemand wist wie een talib was. Het stond niet op hun voorhoofd geschreven. Iedereen wist wanneer we passeerden en op de weg stonden dan zagen ze ons duidelijk.”* (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 18). Met deze verklaring gaf verzoekende partij aldus uitdrukkelijk aan dat haar tewerkstelling als ALP-lid zeer zichtbaar was in de publieke ruimte. In die context is het dan ook geenszins geloofwaardig dat de taliban pas een eerste bedreiging stuurde nadat verzoekende partij al bijna twee jaar bij de ALP tewerk gesteld was. Verzoekende partij kon ook evenmin verklaren waarom de taliban haar pas op dat moment begon te bedreigen (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 19). Haar *post factum*-verklaring in het verzoekschrift dat zij afkomstig is uit het district Karma en zij tewerkgesteld was in het district Surkhrod zodat het niet verwonderlijk is dat het enige tijd duurde voordat de taliban doorhadden dat zij zich bij de ALP had aangesloten kan gelet op haar eerdere verklaringen dat zij in de uitvoering van haar functie steeds zichtbaar was niet overtuigen om aannemelijk te maken dat het bijna twee jaar duurde vooraleer de taliban haar beginnen bedreigen, zelfs zo zij in een ander district werkte dan het district waarvan zij afkomstig was.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij de motivering dat *“Daarnaast is het niet logisch dat de taliban u vroeg om u bij hen aan te sluiten terwijl zij ervan op de hoogte waren dat u bij de lokale politie werkte en dus tegen hen vocht* (CGVS, p.17-18). U ging bovendien ook tegen hun bedreigingen in wanneer ze u opbelden (CGVS, p.18). Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat het Afghaanse veiligheidspersoneel voor, tijdens en de machtsovername in 2021 een belangrijk doelwit vormde voor de taliban. Voorts blijkt ook dat de taliban zelden gebruik maakt(e) van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Dat de taliban iemand met uw voorgehouden profiel zonder meer via een brief wilde rekruteren, lijkt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk.” volledig ongemoeid laat. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en doet verder afbreuk aan het vluchtrelaas.

Daarnaast motiveert de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden dat het geenszins geloofwaardig is dat de taliban eisten dat verzoekende partij zou stoppen met haar werk en zich bij hen zou aansluiten, maar niet zeiden binnen welke termijn zij dit zou moeten doen. Zo blijkt op lezing van de eerste dreigbrief dat – indien verzoekende partij niet gehoorzaamt – haar een strenge bestraffing te wachten staat, te weten executie zonder mogelijkheid tot verweer (administratief dossier, Map Documenten, stuk 8, dreigbrief gedateerd 19/06/2021). Gelet op dergelijke zware consequentie bij ongehoorzaamheid is het geenszins aannemelijk dat de taliban geen termijn vermeldt waarbinnen verzoekende partij aan hun eis gevolg moet geven. Haar betoog in het verzoekschrift dat iedereen weet waar de taliban zich bevindt en de veronderstelling dat het vermelden van een deadline geen gebruik is van de taliban kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling. In antwoord op de uitnodiging van verzoekende partij aan de commissaris-generaal om meer informatie te verkrijgen over de gebruiken van de taliban inzake de inhoud van dreigbrieven wijst de Raad er verder op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten

onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Zoals verder blijkt verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk op de vraag: *“Wanneer precies heeft u Afghanistan verlaten?”*: *“Eén maand voor de val heb ik het land verlaten”*. (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 14). Haar betoog in het verzoekschrift dat zij slechts een benadering gaf van haar vertrekdatum om alsnog haar verklaringen dat zij 21 dagen voor haar vertrek de eerste dreigbrief ontving terwijl de dreigbrief gedateerd is op 19 juni 2021 in overeenstemming met elkaar te brengen, vindt geen steun in het administratief dossier, temeer verzoekende partij ook duidelijk bij de dienst vreemdelingenzaken verklaarde één maand voor de val van de overheid Afghanistan verlaten te hebben (*Verklaring DVZ*, 15 september 2022, p. 12).

Met haar betoog voorts dat de taliban haar huis heeft doorzocht en dat de taliban na haar vertrek haar ouders hebben ondervraagd slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering dat: *“Ten slotte, is het niet geloofwaardig dat de taliban na uw vertrek geen verdere actie ondernam. Buiten het opsturen van de laatste dreigbrief, gebeurde er niets meer (CGVS, p.20). Uw familie kon in uw dorp blijven wonen en namen geen verdere voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.15, 20). Nochtans, bedreigde de taliban zowel u als uw familie in de tweede dreigbrief (CGVS, p.16).”* Immers, zoals de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt blijkt op lezing van de tweede dreigbrief (Map Documenten, stuk 8, dreigbrief van 11 juli 2021): *“According tot he decision taken by the Military Commission and the court of the Islamic Emarat. If, you and your family members have been found and caught, by the Mujahedeen of the Islamic Emarat then, must be killed immediately (...)”* (eigen vertaling: “Volgens de beslissing van de militaire commissie en de rechtbank van het Islamitische Emiraat. Als jij en je familieleden zijn gevonden en gevangen genomen door de Mujahedeen van het Islamitische Emiraat, dan moeten onmiddellijk worden gedood (...).”). Bijgevolg staat daarin letterlijk te lezen dat zowel verzoekende partij als haar familieleden onmiddellijk gedood moeten worden. Dat bijgevolg haar familie nadien slechts een brief en een huisbezoek zouden gekregen hebben om verzoekende partij te presenteren, zij ook geen voorzorgsmaatregelen genomen hebben en er nadien niets meer is gebeurd (*“En gebeurde hierna nog iets anders? Nee, er is niets meer gebeurd”* (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 20) is in het licht van de duidelijke doodsb bedreiging ook tegenover hen geenszins aannemelijk. Dergelijke vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij.

Door voorts antwoorden te citeren uit het gehoorverslag en de mening toegedaan te zijn dat deze antwoorden de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas versterken, stelt de Raad vast dat deze verklaringen geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen zoals hoger besproken. Immers haar verklaringen dat zij iemand gewaarschuwd heeft na ontvangst van de eerste dreigbrief, dat zijzelf voorzorgsmaatregelen nam en dat zij ook telefonische bedreigingen ontving, kan de motivering dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban na haar vertrek haar familie niet meer viseerde en dat haar familie ook geen voorzorgsmaatregelen trof, gelet op de inhoud van de tweede dreigbrief, niet ontkrachten.

Anders nog dan wat zij voorhoudt blijkt niet dat de commissaris-generaal enig nog pertinent gegeven veronachtzaamd heeft hetwelk een ander licht zou kunnen werpen op het besluit dat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is.

2.3.5.7. Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat haar werk in het verleden als vrachtwagenchauffeur haar wel in het vizier van de taliban zou kunnen brengen, kan zij niet overtuigen. Immers, zoals de commissaris-generaal vaststelt heeft verzoekende partij geen enkel document voorgelegd waaruit kan blijken dat zij werkelijk als chauffeur voor een internationaal bedrijf was tewerkgesteld. Voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat zij in het verleden als vrachtwagenchauffeur werkte, dan blijkt niet dat daarover documenten bestaan. Immers verklaarde verzoekende partij dat zij geen contract had en dat ze haar werk ook gewoon kon stoppen net omdat ze geen contract had (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 7, 9). Er blijkt aldus niet dat er enige documentatie is die de verzoekende partij linkt aan het bedrijf waarvoor zij stelde te werken zodat evenmin blijkt dat de taliban op de hoogte zijn of kunnen worden van het werk van verzoekende partij voor het internationaal bedrijf. Daarenboven, zoals de commissaris-generaal ook op goede gronden motiveert heeft verzoekende partij haar werk als vrachtwagenchauffeur nooit aangehaald als onderdeel van haar vluchtrelaas. Zij stelde immers dat haar problemen met de taliban pas begonnen toen zij voor de lokale politie begon te werken (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 16). Door te verwijzen naar de algemene veiligheidsincidenten waarmee vrachtwagenkonvoien werden aangevallen, waaronder het konvooi waarvan zij deel uitmaakte (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 8-9) maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij persoonlijk geviséerd werd door de taliban. Dat niet blijkt dat zij omwille van haar tewerkstelling als vrachtwagenchauffeur problemen zal krijgen met de taliban wordt nog verder versterkt door de vaststelling dat zij in die hoedanigheid niet voor de overheid werkte en slechts een logistieke functie uitoefende zodat geenszins kan gesteld worden dat zij een risicoprofiel heeft.

De Raad stelt voorts nog vast dat verzoekende partij volgende motivering “*Ten slotte, moet er worden opgemerkt dat het hoogst uitzonderlijk overkomt dat u uw vertrek uit Afghanistan op relatief korte tijd kon organiseren (CGVS, p.20). In drie dagen regelde u alles en vertrok u rechtstreeks vanuit de checkpost (CGVS, p.19-20). Via uw paternale neef kwam u in contact met een smokkelaar die u hielp om het land te verlaten (CGVS, p.20). Gezien alle praktische en emotionele hindernissen die zo een bijzonder dure en hoogst risicovolle tocht, een onzekere toekomst tegemoet, met zich meebrengen, lijkt het tijdsverloop van de start van uw vlucht weinig realistisch. Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid.*” volledig ongemoeid laat. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven overeind.

2.3.5.8. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Gelet op het voormelde kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij in haar middel de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

2.3.5.9. In zoverre in het verzoekschrift wordt gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, kan uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Te dezen benadrukt de verzoekende partij haar verblijf in België sinds april 2022 en wijst zij erop dat zij sinds een jaar in een pluimveebedrijf werkt. Zij stelt dat haar geen enkele vraag werd gesteld over haar leven in België en toekomstperspectieven en meent dat de gegeven motivering louter op subjectieve elementen berust. Zij betoogt dat haar integratie in België en de gehechtheid aan westerse waarden afdoende aangetoond zijn door haar verblijf en tewerkstelling.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïmagineerd en/of worden vervolgd.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 6 juli 2023 – dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Hoewel haar geen specifieke vragen werden gesteld over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van haar verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid, belette dit verzoekende partij niet om daarover verklaringen af te leggen die zij nuttig achtte. Dit geldt des te meer nu haar uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij vreest wanneer zij zou terugkeren naar Afghanistan (CGVS, NPO 6 juli 2023, p. 21). Echter beperkte verzoekende partij zich tot de stelling dat zij dat niet kan voorspellen en ze niet weet wat de taliban met haar zouden doen. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van haar verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid tevens in haar verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen kon afleggen. De Raad stelt echter vast dat door verzoekende partij niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘*besmei*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een

terugkeer naar Afghanistan. Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij in juli 2021 op bijna 30-jarige leeftijd Afghanistan verliet en sinds april 2022 in België verblijft en sinds enige tijd tewerkgesteld is in een pluimveebedrijf (waarvan zij overigens geen bewijs voorlegt) kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geïmagineerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België en tewerkstelling toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad onderstreept daarbij dat verzoekende partij gelet op haar verblijf in Afghanistan tot de leeftijd van bijna 30 jaar kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan ongeveer twee jaar en tien maanden geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij verklaarde nog een netwerk in haar regio van herkomst te hebben (familie, echtgenote en vier kinderen) waarmee zij nog contact heeft (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 15). Tevens blijkt dat verzoekende partij verklaarde soennitisch moslim te zijn en koranlessen gevolgd te hebben in Afghanistan (CGVS, NPO, 6 juli 2023, p. 4, *Verklaring* DVZ, 15 september 2022, p. 6). Verder blijkt dat zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou (zie gehoren DVZ-CGVS). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift zonder enige verdere duiding, laat staan staving, stelt dat zij zich geïntegreerd heeft in België en gehecht is aan de westerse waarden, brengt zij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar verblijf in België zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geïmagineerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Daar waar verzoekende partij ook nog wijst op het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er evenwel op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat er van deze arresten geen precedentswerking uitgaat en bovendien evenmin aangetoond wordt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak vergelijkbaar zijn met de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

Haar betoog dat de motivering in de bestreden beslissing inzake verwestering gebaseerd is op subjectieve veronderstellingen kan niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid, noch enig gebrek aan objectiviteit kan worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.10. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (CGVS, NPO, p. 15), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot

de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023 waarnaar verwerende partij met weblink verwijst, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij.

Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd.

De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Uit het geheel van de voorliggende informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.5.11. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.5.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Immers haalt zij in haar verzoekschrift slechts informatie aan die in lijn ligt met de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER